

Όνειρο ρακής.

Χαράζει. Ξαγρύπνησα όλο το βράδυ. Παρέα με αναμνήσεις κι ένα μπουκάλι ρακής μισογεμάτο διαρκώς. Σαν είδα από το φινιστρίνι της καμπίνας τα πρώτα φώτα της Σούδας, έκαμα το σταυρό μου και βγήκα έξω στο κατάρτωμα. Πόσα χρόνια είχαν περάσει! Το πρωινό αεράκι ήρθε να με δροσίσει ξεπλένοντας της ρακής τις τσίμπλες. Έφερε μαζί του και χαιρετισμό, καλωσόρισμα από νότες κρωξιμάτων αγουροξυπνημένων γλαροπουλιών. Αλλά τι νότες! Ευλογημένες κοντυλιές σαν από επιδέξιου λυράρη χέρια! Πρωινός όρθρος με τα όλα του! Πόσο μου έλειψε τελικά το νησί..., ένα ευλόγησον Δέσποτα έφυγε από τα χείλη μου, λες κι ήταν η δικιά μου η μπουρού αντιχαιρέτισμα. Το πλοίο γλίστραγε στην ήρεμη θάλασσα κι ας ήταν Δεκέμβρης μήνας. Κι όπως χάραζε στην πλευση του τ' αμίλητα νερά, ήταν λες κι ερωτοτροπούσε με παρελθόντων χρόνων πλότες. Ξάφριζε το παρελθόν κάνοντάς το πέρα με χάρη και μαστοριά πεπειραμένου εραστή. Απελευθερώνοντας όλη τη γλύκα του έρωτα από την αρμύρα του άγουρου πόθου. Έτσι κι εγώ. Όσο μπαίναμε ολοένα και βαθύτερα στον κόλπο της Σούδας, τόσο απογαλακτιζόμουν από το παρόν και βυθιζόμουνα στο τότε. Γινόμεναι άλλος άνθρωπος. Το είχα ανάγκη ή με συνέπαιρνε το κύμα των αναμνήσεων; Δεν ξέρω κι ούτε με νοιάζει. Στην Κρήτη ο χρόνος μετρά αλλιώς. Ανάποδα. Κι ο χώρος δεν είναι ποτέ ίδιος. Τρανή απόδειξη τα Χανιά. Είσαι και δεν είσαι στο σήμερα των άλλων. Τι ώρα είναι; ρωτάς. Εξαργτάται, σου απαντούν. Από τι; Διαπορείς. Από τον τόπο που βρίσκεσαι! Μα στα Χανιά δεν είμαι; και ναι και όχι! σου απαντούν. Είσαι όπου νομίζεις. Έστω. Νομίζω πως είμαι στα Χανιά. Ε, τότε η ώρα είναι να τα μαζεύεις και να γυρίσεις εκεί που δεν θα νομίζεις, αλλά θα είσαι! Αμπελοφιλοσοφίες. Μπορεί. Ο χρόνος όμως είναι σχετικός με ένα σημείο αναφοράς. Κι αυτό δεν είναι αμπέλου σοφία, αλλά γεγονός. Παράδειγμα. Καθώς χαράζει και το πλοίο κατευθύνεται στο λιμάνι της Σούδας, ένας ταξιδιώτης ξενυχτισμένος παρατηρεί το έμπα του πλοίου και στο μυαλό του οι λεπτοδείκτες των αναμνήσεών του δείχνουν επτά η ώρα το απόγευμα. Και σκέφτεται ότι για όσο διάστημα παραμένει στα Χανιά η ώρα δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Γι αυτό, βγάζει από το χέρι το ρολόι του, διορθώνει την ώρα να δείχνει τη σωστή και μετά το πετά στη θάλασσα. Όσπου να πέσει στο νερό το ρολόι, το καράβι είχε απομακρυνθεί. Πόσο χρειάστηκε; δευτερόλεπτα; τόσο χρειάστηκε για να τον παρατήρει σύζυλο κι η Μαρία η Χανιώτισσα πριν από κάτι χρόνια ένα απόγευμα στις επτά κι ενώ ετοιμαζόταν να πάρει το πλοίο για τον Πειραιά με το απολυτήριο του στρατού στο ένα χέρι και το δαχτυλίδι των αρραβώνων τους στο άλλο.

Εντάξει, μου κόστισε ο χωρισμός. Είχα κάνει όνειρα. Ξέρω, δικά μου τα όνειρα, δικό σου το μάλαμά τους όμως. Ξεκινάγαμε από το φρούριο του Φιρκά και περιδιαβαίναμε τα βενετσιάνικα σοκάκια. Ντυνόσουν νεράιδα, πριγκίπισσα, κυρία των τιμών κι εγώ μεθούσα κρύβοντας την τύφλα μου στη μάσκα του γονδολιέρη υπηρέτη σου. Πως τον έλεγαν το δρόμο με τις καμάρες

και τους θόλους; Εκεί που θόλωνα πάντα καθώς σ' έβλεπα σαν αεριό να ίπτασαι από τη μια ως την άλλη άκρη χορεύοντας το χορό των επτά πέπλων. Μετά με τράβαγες σιωπηλά μην μας ακούσει ο Αλλάχ, χριστιανοί εμείς, να καμωνόμαστε πως πίνουμε νερό από την κρήνη του. Τι κι αν έμοιαζε με ερείπιο; σώπασε, μου έλεγες. Άνοιξε την καρδιά σου σαν τριαντάφυλλο και σίγουρα θα δροσιστείς. Μα μήπως περίμενες και καθόλου; ώσπου να καταλάβω είχες ήδη φτάσει έξω από την πόρτα της ερειπωμένης συναγωγής χτυπώντας το μάνταλο συνθηματικά για καλησπέρα στου ραβίνου την ιώβεια υπομονή. Θα λειτουργήσει πάλι! Ωραία θα είναι! Διαφορετικά! Και δώστου τρεχάλα μέχρι τη Δημοτική Αγορά. Παραβγαίνουμε; η δεν αντέχεις; Από εκεί πιάναμε την κατηφόρα να βγούμε στα Νεώρια. Και μετά γραμμή για το Φάρο. Θυμάσαι στο Φάρο; Κάναμε έρωτα με θεά την ξάγρυπνη πόλη που κρατάγε το ίσο στο ρυθμό μας. Κι εσύ αναστέναζες σύγκορμη, ενώ εγώ δάκρυζα έμπλεος ευτυχίας. Να χέσω τη Βενετία! Σου ψιθύριζα...η μαγεία μετακόμισε εδώ από τότε που οι δόγηδες έγιναν τσαρλατάνοι των καρτ ποστάλ αναμνήσεων. Από τότε που η μαντάμ Ορτάνς άνοιξε σπιτικό για όλους τους άπιστους ερωτύλους σφετεριστές του ιερότερου πάθους όλων. Του έρωτα. Ξαφνιάζεσαι; δεν θα έπρεπε! Μωρό μου δεν είσαι Χανιώτισσα! Είσαι οι τέσσερις ναύαρχοι εραστές της Ορτάνς που, ενώ διδάσκονταν το πάθος, συνωμοτούσαν για το κουφάρι ενός έθνους! Μα τι αξία έχει ένας ανέραστος λαός; Κι εσύ Μαράκι μου αυτό έκανες! Ενώ με ερωτεύτηκες ως Κρητικοπούλα, με απέρριψες ως φίλια δύναμη για το χαμένο κορμί μου. Από την άλλη δεν είμαι σίγουρος. Ούτε και τότε ήμουν. Δεν σε ξαναείδα από τότε. Δεν επεδίωξες να με δεις ποτέ. Ούτε καν να μ' ακούσεις. Λες και πέθανα. Λες και δεν έζησες μαζί μου. Να γιατί ο χρόνος στα Χανιά είναι σχετικός. Κατάλαβες ξέने; βλέπεις εγώ νόμιζα τότε. Ενώ εσύ ήσουν σίγουρη για ότι ήθελες να ζήσεις. Αρμένιζες σαν ωραία μοιραία. Ήσουν παντού κι από παντού. Στο σώμα σου ο χάρτης ολόκληρης της γης. Κι εγώ ο πολυεθνικός εραστής σου. Κάθε σου σημείο μια χώρα ανεξερεύνητου κάλλους. Κι ο θαυμασμός μου ένα ατελείωτο ερωτηματικό. Πόσο μεγάλη είναι η γη του παραδείσου; στον επόμενο τόνο η ώρα θα είναι Μαρία συνεχώς! Έτσι σου έλεγα, θυμάσαι; και γέλαγες, γέλαγες...πόσο μου άρεσε το χαμόγελό σου! Ήταν σαν να έβλεπα την Άνοιξη με χείλη! Κι εσύ όμως χαιρόσουν! Αργότερα κατάλαβα ότι το έκανες για να με ευχαριστήσεις...δεν ήσουν ερωτευμένη τελικά μαζί μου...σε μένα έβλεπες μια διέξοδο. Ένα φως στο χρόνο που έμενε στάσιμος. Μα έτσι είναι ο χρόνος, στάσιμος! Εμείς νομίζουμε ότι προχωρά. Λάθος. Απλά γερνάμε. Κι ο χρόνος είναι ο καθρέπτης που μας δείχνει πως ήμασταν κάποτε. Γιατί αυτό δείχνει ο χρόνος. Το παρελθόν. Κι όταν πια μας θλίβει και μας κουράζει, τότε πεθαίνουμε. Αυτός όμως εξακολουθεί να είναι εκεί. Ακόμα κι όταν εμείς θα έχουμε φύγει. Γι αυτό αποφάσισα να γυρίσω. Να του δείξω ότι έχω καταλάβει το παιχνίδι του. Δεν τον φοβάμαι. Κι ας με έχει κάνει πιο γέρο. Κι ας μου άσπρισε τα μαλλιά. Σκασίλα μου. Δεν νιώθει. Δεν αισθάνεται. Δεν υπάρχει. Δεν σε είχε ποτέ. Κι όπως και να είσαι τώρα, για μένα θα είσαι πάντα η Μαρία. Θυμάσαι μια μαντινάδα που σου έλεγα; Χαρίνω σε,

χαρίνω σε, χαρίνω σε, χαρώ σε, από τη χέρα σε κρατώ και πάλι αναζητώ σε...
να τον χέσω για χρόνο! Ένα τίποτα είναι!

Για δες όμως! Φτάσαμε! Ωρα να αποβιβαστώ. Θέλω να προλάβω να πιω καφέ στην «Κωνσταντινούπολη». Πριν βγει ο ήλιος και μου κλέψει τη φωτογραφία σου από τα μάτια μου. Πάντα βράδυ συναντιόμαστε. Με το φως του ήλιου δεν σ' είχα δει ποτέ. Μόνο τα ξωτικά βγαίνουν βράδυ. Έλεγε η γιαγιά μου. Μπορεί και να ήσουν.

Ήθελε να έρθει μαζί μου κι ο Τάσος. Δε γούσταρα. Εγωιστής όπως κι όλοι οι φίλοι μου. Όπως άλλωστε κι εγώ. Όλοι μας προτιμούμε το μονόλογο κι έτσι σε ουσιαστικά ζητήματα αρνούμαστε ο ένας του άλλου τη συντροφιά.

Ας είναι. Άφεριμ και μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν. Θα πιω καφέ, μετά θα φάω κάτι κι έπειτα θα πάω για ύπνο μέχρι το βράδυ. Θέλω να τριγυρίσω πάλι στα μέρη μας. Για ξενοδοχείο διάλεξα να μείνω στο βενετσιάνικο αρχοντικό που με είχες πάει εσύ πρώτη φορά. Θα έχω και θέα όλη την πόλη. Εσένα θα σε βάλω δραγουμάνο στα πορτοπαράθυρα. Όποτε θέλεις θα τ' ανοίγεις κι όποτε θέλεις θα τα κλείνεις. Από την άλλη...μόνος κι έρημος...δεν θέλω...θέλω παρέα για να βγω το βράδυ. Πρέπει να έχω παρέα. Δεν θ' αντέξω μόνος την απουσία σου. Με παίρνει ο ύπνος στη σκέψη σου.

Ανέκαθεν με υπνώτιζες. Με ταξίδευες αλλού. Ονειρευόμουν πλάι σου και μακριά σου κατ'άστρωνα σχέδια. Έτσι και τώρα. Φαντάζομαι έναν άγνωστο και βγαίνουμε να τα πούμε πίνοντας. Τον βάζω απέναντί μου με σκοπό να τον βομβαρδίσω με την οπτασία σου. Πώς να είναι τώρα ξένη; Θα με θυμάται; Δεν του αφήνω περιθώρια να σκεφτεί. Έχω έτοιμες τις ερωτήσεις που θέλω να μου κάνει. Συμφωνεί. Δεν μπορεί να κάνει κι αλλιώς. Μάλλον αυτός είναι ο λόγος που έχουν απομακρυνθεί όλοι οι φίλοι μου. Αυτοί έχουν επιλογές. Μπορούν να πράξουν κι αλλιώς.

Είναι χειμώνας κι είμαστε στα Χανιά. Σε κάποιο μπαρ. Συμφωνείς; έχω άλλες επιλογές; όχι! Εντάξει τότε. Θα παραγγείλω και για σένα.

Σταματώ για να πάρω μια ανάσα αλλά και για να γευτώ την γουλιά του ποτού μου. Bourbon. Πίνω το αγαπημένο μου. Το έχουν κι ας είναι σπάνιο. Αναρωτιέμαι συχνά, τα σπάνια πράγματα είναι από την φύση τους γοητευτικά ή μήπως η γοητεία κρύβεται στη φθίνουσα δύναμη της σπάνειας; ποτέ δεν απαντώ κι ούτε καν αποπειρώμαι να βρω απάντηση αλλού γιατί φοβάμαι θα χαθεί η γοητεία της απορίας μου...είναι πολλά άλλωστε αυτά που θέλω να παραμένουν αναπάντητα...έτσι συνεχίζω και καταπιάνομαι συνεχώς μαζί τους διευρύνοντας τον ορίζοντα της περιπλάνησής μου...

Ρώτησε με. Με ρωτάει γιατί κάποιος ερωτεύεται. Του απαντώ εκ μέρους μου και μόνο. Γιατί διευρύνω τον ορίζοντα της περιπλάνησής μου. Δεν αναζητώ προσορισμό ούτε καταφύγιο, πορεύομαι από ευχαρίστηση για το ταξίδι. Οπότε και δεν σκοπεύω να σταματήσω ποτέ.

Πάμε παρακάτω. Έξω το κρύο γίνεται καλός αγωγός της κουβέντας μας και την παρασέρνει στο λιμάνι, στο πέλαγος, στον ουρανό με τ' άστρα. Χιλιάδες, εκατομμύρια, δισεκατομμύρια κουβέντες κάτω από τον ίδιο έναστρο άπειρο ουρανό συναντώνται, συγκρούονται, απομακρύνονται, φωταγωγώντας έτσι την

πάλη του ανθρώπου να κερδίσει την θέση του στην αιωνιότητα μιας στιγμής του σύμπαντος . Πόσο γρήγορα τελειώνει το bourbon.

Άλλη ερώτηση. Ρωτάς γιατί να θέλω να δημοσιοποιήσω τον έρωτά μου. Γιατί θέλω η αγωνία μου να κρατήσει περισσότερο! Για την ακρίβεια θέλω να την φυλακίσω ισόβια. Για να μπορώ να ζω ελεύθερος. Θέλω να είμαι ειλικρινής με τους φόβους και τις ανασφάλειές μου, δεν θέλω να κρύβομαι μόνιμα λαθροθηρεύοντας εκ των υστέρων την απόδρασή μου. Θέλω να είμαι συνεπής με τον εαυτό μου, για να δύναμαι να αποφεύγω τα ψέματα έναντι όλων, μα κυρίως έναντι του ίδιου μου του εαυτού.

Ο κόσμος στο μπαρ σιγά-σιγά πυκνώνει. Άντρες γυναίκες οσμίζονται οι μεν των δε το φύλο. Αν και χειμώνας ανθίζουν οι αισθήσεις και διαχέεται πλούσια στην ατμόσφαιρα το άρωμα της αδρεναλίνης του έρωτα. Κάποιοι αδημονούν ήδη να σφιχταγκαλιαστούν και να γλιστρήσουν ο ένας πάνω στου άλλου την κυκλώπεια στύση. Άντρες γυναίκες συζητούν πολιορκιώντας και πολιορκιούμενοι. Αρσενικό και θηλυκό κουμπώνουν και ξεκουμπώνονται ψάχνοντας το sex γυρεύοντας την αγάπη. Οι στατιστικές λένε πως ένα στα δύο ζευγάρια έχει σεξουαλικό πρόβλημα. Ένας στους δύο ανθρώπους δεν μπορεί να χαρεί τον έρωτα. Άρα δεν μπορεί ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί. Ντουμάνι τώρα η ατμόσφαιρα. Τσιγάρα κι αλκοόλ γίνονται πούσι κι απομένουν οι θωπείες και τα αλαφροϊσκιωτα αγγίγματα να βρουν στήθια ερεθισμένα και πέη στριμωγμένα σε σώβρακα με σπασουάρ. Εφηβαία κάθιδρα αφήνουν τη λύσσα τους για sex να πνίγεται στο αλκοόλ ενός άσβηστου τσιγάρου.

Φοβάσαι μην και αντιγράψει κάποιος τον τρόπο που ερωτεύεσαι; Χέστηκα!
ε λοιπόν όχι...δεν με φοβίζει κανένα ενδεχόμενο για καμία ξεπατικούρα από οποιονδήποτε, προγενέστερο, μεταγενέστερο στους αιώνες των αιώνων αμήν... Έπιασε αέρας έξω. Φουσκώνει αργά μα σταθερά το αντάριασμα των αισθήσεων. Θαλασσοταραχή στο λιμάνι.

Thelonious monk στα ηχεία με πλήκτρα φωτιά να ανεβάζουν θερμοκρασία και παλμούς στο κόκκινο.

Γιατί δεν πίνεις; πίες και συ να συντονιστούμε καλύτερα...της είπε ο μουσάτος προφανώς για να χαλαρώσει τα δεσμά των αναστολών της και να βρει αργότερα την ευκαιρία να διεισδύσει εντός της με άνεση...θα την καταφέρει άραγε; άγνωστο! Άλλωστε αυτό το παιχνίδι είναι αιώνιο...κι η νύχτα το κάνει πιο γοητευτικό...πιο μεθυστικό...έχει σημασία αν φορά ζαρτιέρες ; αν το σλιπάκι της είναι string; αν το στρογγύλεμα του στήθους οφείλεται σε wonder bra ή οτιδήποτε άλλο προσθετικό έξαψης ; όταν σβήσουν τα μάτια απλώνεται ο πόθος κι όλα φαντάζουν συμπαντικά κι απόλυτα...

Τι να σημαίνει άραγε ερωτευμένος; τι σημαίνει εξιλαστήρια στύση; ψυχαναλυτής ορμών...μπορεί να σημαίνει αυτό!

Να πω κι εγώ τη γνώμη μου; εσένα ποιος σε ρώτησε; Άστη να μιλήσει! Πως σε λένε κορίτσι μου; Μαρία! Θανμάσια! Η γνώμη σου μετράει και μεθάει όπως ο άκρατος οίνος που ήπια ο Κύκλωπας. Τελικά να την πω ή όχι; μα δεν κατάλαβες; μας την είπες!

Αρχίζει να χαράζει. Αστραπές είναι. Μπουμπουνητά στη διαπασών. Το σύμπαν έχει πάρει σε μια άπειρη κουκίδα ηλιακού πλανητικού συστήματος. Βεγγαλικά πανίσχυρα σχίζουν τον ουρανό σε σύννεφα οργής που ξεσπούν τοπικά και καταιγιστικά με απίστευτη, πυρηνική ορμή. Τελικά ένα γλέντι είναι παντού ένα γλέντι εντυπώσεων με εκρήξεις ήχων στερεοφωνικά μεταδιδόμενες σε πολλαπλά μήκη κύματος διαφόρων μέγχαχερτζ.

Στο μπαρ όλοι έχουμε γίνει ένα κουβάρι μέθης. Όποιος βρει την άκρη του είναι ξεμέθυστος, ξενέρωτος, ανέραστος και δεν συμμαζεύεται. Coltrane είναι αυτό που ακούγεται; τι σημασία έχει; Καλά, έτσι το είπα! Η μαγεία άλλωστε δεν έχει ταυτότητα. Μόνο βαθμούς, όπως το αλκοόλ, η μυωπία, ο σεισμός, η θερμοκρασία. Κι η jazz είναι μαγεία...80 βαθμών αλκοόλ, δέκα μυωπίας, δέκα της κλίμακας Ρίχτερ, 300 και βάλε Κελσίου...

Μπορεί ο έρωτας ν' αποτυπωθεί στο χαρτί; Εξαρτάται. Από τι; από το κατά πόσο έχει σχέση ο συγγραφέας με τον πνευματικό άνθρωπο. Ας πούμε, ο Χίτλερ υπήρξε συγγραφέας. Ο Νταλί. Πάρα πολλοί άνθρωποι χρίστηκαν συγγραφείς γιατί απέκτησαν ένα αναγνωστικό κοινό. Υπό αυτή την έννοια ο συγγραφέας είναι πνευματικός άνθρωπος. Αυτομάτως όμως οινοπνευματίζεται η συγγραφική δραστηριότητα κι απομυθοποιείται ο ακαδημαϊκός χαρακτήρας της έννοιας «πνευματικός» άνθρωπος. Επομένως ο συγγραφέας είναι πνευματικός άνθρωπος, όσο το πνεύμα του είναι παρακιολουθηματικό της προόδου και του πολιτισμού. Κι ο έρωτας όπως γνωρίζεις είναι πρόοδος και πολιτισμός. Γι αυτό κι εγώ έγινα συγγραφέας.

Πόσα έχουμε πει μέχρι τώρα; κόπασε η καταιγίδα...κι οι αστραπές έπαψαν... έμεινε από βεγγαλικά ο ουρανός...ένας βορειοανατολικός άνεμος βάλθηκε να συμμαζέψει τ' απομεινάρια του πάρτι...άρχισε να ρουφά μανιωδώς τα πάντα... φάνηκαν τα πρώτα ξάστερα σημάδια τ' ουρανού...ξημερώνει...

Το μπαρ έχει αρχίσει ν' αδειάζει. Τα πρώτα κορμιά κυλιούνται ήδη ξέστρωτα κι ιδρωμένα σε ουράνιες οργασμικές πλαγιές. Αγκομαχητά, λυγμοί ανηφόρας σε βυζιά στητά, δάκρυα σπέρματος, πένα ιριδιζόντα να ρίχνουν μπετά θεμέλιας ηδονής, γλουτοί παλλόμενοι να ζυμώνουν αναστεναγμούς, να φουσκώνουν και τέλος να εκσπερματώνουν και να τελειώνουν εν μέσω κλαγγών κι αλαλαγμών για τα τρόπαια πάθους μιας καταιγιστικής, αστραπιαίων διαστάσεων, νύχτας πάθους. Μαρία που είσαι;

Υπάρχουν συνταγές για καλό sex; υπάρχουν συνταγές για το πώς να γράφει κάποιος; εγώ λέω πως όχι...όλα είναι θέμα διάθεσης και στύσης...ο συγγραφέας πρέπει να είναι μονίμως σε κατάσταση στύσης αν θέλει να μην αναρωτιέται για τέτοια πράγματα...

Το μπαρ νύσταξε στο πρώτο φέγγος του πρωινού. Έχουν απομείνει μονάχες ψυχές οι αζεργάρωτοι μιας θυελλώδους νύχτας. Άντρες γυναίκες που έμειναν μόνοι άλλη μια νύχτα ωμού κάλλους. Τα ετερόνυμα έλκονται και τα ομώνυμα απωθούνται. Μαγνήτες καθορίζουν την σεξουαλική ζωή μας. Άραγε η γυναίκα μου, η γυναίκα σου, το ξέρουν ότι κατά βάθος δεν τις γουστάρουμε αλλά είναι που μας ανάβουν υπέρμετρα στη κλίμακα πηδήματος ο λόγος που τις κάναμε επίσημα συζύγους μας; περίεργο πράγμα ο έρωτας...ότι αγαπάς το εξαυλώνεις

κι ότι σε αφήνει παγερά αδιάφορο το εξυψώνεις χύνοντας...μακάρι να ήξερα γιατί μου σηκώνεται κάθε φορά που τη βλέπω ξαπλωμένη στο κρεβάτι...όταν σκύβει να βάλει τα ρούχα στο πλυντήριο...στην κουζίνα όταν πλένει τα πιάτα...όταν βγαίνει από το μπάνιο με το μπουρνούζι της να θωπεύει τα βυζιά της...στο μπαλκόνι όταν απλώνει τη μπουγάδα...στο τηλέφωνο που μιλάει με τα πόδια σταυρωτά να κουμπώνουν την είσοδο της κρεβατοκάμαρας...στο καθρέπτη της να χτενίζεται και ν' αφήνει επίτηδες το είδωλο στήθους της να μου βγάζει ξεδιάντροπα την γλώσσα ρόγα της...αφού δεν ταιριάζουμε τι γυρεύω μαζί της; κι αυτή πάλι γιατί λιγώνει κάθε που μ' ακουμπά με τα μάτια κλειστά; δεν ξέρω λοιπόν τι μου γίνεται ή ελπίζω ότι δεν θα μάθω ποτέ γιατί μου συμβαίνει αυτό; δεν έχω απάντηση...δεν ξέρω τι είναι αυτό για το οποίο ένας αναγνώστης θα βρεθεί κοντά μου...

μπορεί ο εαυτός του, μπορεί το αντίδοτο του εαυτού του, μπορεί ένα ποδήλατο, μια φασολάδα, ένα κουμπί, μια ανάσα, ένας στομαχόπονος, μια γκόμενα, ένας γκόμενος, μια τελεία, μια περισπωμένη ή ακόμα και μια ξαπλωτή μαλακία...το μόνο για το οποίο είμαι σίγουρος είναι ότι η Μαρία με έπεισε να αγαπήσω τις γυναίκες. Και να ερωτευτώ ξανά. Και ν' αρχίσω να γράφω για να νικήσω το χρόνο...ελπίζοντας τα γραφτά μου να τον κοροϊδεύουν κατάμουτρα όταν θα έχω πάψει να υπάρχω...

Ξημέρωσε. Το μπαρ έκλεισε διώχνοντάς μας. Πήραμε την κατηφόρα για το λιμάνι. Θάλασσα παντού. Γλιστράμε προσέχοντας να πατάμε στο αλάτι της να μην πέσουμε. Κρύο για σηκωμένους γιακιάδες και τσιγάρα μπουριά ψευδαίσθητης ζεστασιάς. Δεν ξέρω αν σε κάλυψαν οι απαντήσεις μου. Δεν ξέρω αν έχει σημασία. Ξέρω ότι έχουμε ανάγκη έναν καφέ. Ζεστό με φουσιάλες θαλπωρής να μας αποζημιώσουν για τη νύχτα που χάθηκε χωρίς να γευτούμε τη γυναικεία μας αγκαλιά...τελικά η Μαρία ήταν το άλλοθί μου...πάντα ήθελα ένα όνειρο θέρους στο καταχείμωνο ζωής μου...

Πρέπει να φύγω...η πτήση μου δεν μπορεί να περιμένει...πρέπει να γυρίσω πίσω...στον κόσμο μου...στις αλήθειες μου...στα ψέματά μου...στο χρόνο μου...τι είναι τα Χανιά για μένα...γενέθλια ψυχή...τόπος συμπαντικός...μια πιστολιά σπέρματος...ένα γενναίο σφιχτό βυζί...ένα σεντόνι εμβωτισμένο υμένιου αίματος...τα Χανιά είναι η Κρήτη...ο Καζαντζάκης...ο Ροδινός...ο πεντοζάλης των αισθήσεων...μαλεβιζιώτικος άνεμος έκστασης...χανιώτικος συρτός οίνος παραισθήσεων...η ελευθερία η θάνατος...ο πρώτος παγκόσμιος πολιτισμός...ο μινώταυρος προπατορικός φόβος...ένα ποτό πριν το μεθύσι κι ένα ποτό μετά...ο εγωισμός...η προσμονή της νίκης...η ταπείνωση...το όλον...το μηδέν των υπαρχιστών και το είναι των αρχαίων Ελλήνων...όλα είναι η Κρήτη...η μαγεία...ο ανικανοποίητος πόθος...το καράβι που έχασες...το αεροπλάνο που δεν πήρες...το εισιτήριο που δεν είχες λεφτά να αγοράσεις...η επανάσταση...ναι η Κρήτη είναι η επανάσταση...είναι ο λόγος που θέλεις να αγωνιστείς και να νικήσεις...

Από τη ρεσεψιόν είμαι! Ξημέρωσε για τα καλά! Μήπως θέλετε το πρωινό σας στο δωμάτιο γιατί κλείνει η κουζίνα σε λίγο; Τι μέρα είναι; πόσο κοιμήθηκα; που είμαι; τι έχασα; Το συνέδριο αρχίζει στις δώδεκα. Προλαβαίνετε, μην ανησυχείτε! Ευχαριστώ. Ποιο συνέδριο; εγώ για τη Μαρία δεν είμαι εδώ; τι γίνεται ρε; πόσο ήπια τελικά; όλο το μπουκάλι! Ένα μπουκάλι ρακή μόνος μου! να κι η τσάντα μου. Τα ρούχα μου. Κοστούμι, γραβάτα, κασμιρένιο παλτό. Το πορτοφόλι μου. Οι κάρτες μου, λεφτά, φωτογραφίες. Τα παιδιά μου. Κι αυτή πρέπει να είναι η γυναίκα μου. Όλα μου είναι ρε! δεν έχω τίποτε ξένο πάνω μου! εκτός από το όνειρο! Αυτό δεν ήταν δικό μου! δεν μπορεί να ήταν δικό μου...εγώ ένας πωλητής ηλιακών θερμοσίφωνων είμαι!